

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 751/2021

08.07.2021. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Невенке Важић, Веска Крстајића и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Милана Рада и других, због кривичног дела убиство из члана 113. КЗ и других, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Милана Рада, адвоката Филипа Матковића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Крушевцу К 24/20 од 08.02.2021. године и пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 293/21 од 20.05.2021. године, у седници већа одржаној дана 08.07.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милана Рада, адвоката Филипа Матковића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Крушевцу К 24/20 од 08.02.2021. године и пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 293/21 од 20.05.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крушевцу К 24/20 од 08.02.2021. године окривљени Милан Радо оглашен је кривим због извршења кривичног дела убиство из члана 113 КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од седам година, у коју се урачунава време које је провео у притвору од 17.05.2020. године па надаље. Окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 293/21 од 20.05.2021. године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених, а пресуда Вишег суда у Крагујевцу К 24/20 од 08.02.2021. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Милана Рада, адвокат Филип Матковић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и у целини укине првостепену и другостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да преиначи пресуде у погледу правне квалификације и утврди казну за друго кривично дело.

Врховни касациони суд је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног доставио Републичком јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. КЗ и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног Милана Рада, адвокат Филип Матковић, у захтеву истиче да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП погрешном правном квалификацијом дела окривљеног које је, према налажењу нижестепених судова, извршио са евентуалним умишљајем. Према ставу браниоца суд није утврдио да постоји намера окривљеног у тренутку предузимања радњи према оштећеном АА да га лиши живота, већ је смрт покојног АА последица тешке телесне повреде коју му је окривљени нанео. Имајући то у виду, а и понашање окривљеног Милана Рада након извршења дела односно околност да је одмах покушао да пружи помоћ оштећеном позивањем Хитне помоћи јасно се долази до закључка да окривљени никако није могао пристати на забрањену последицу па су стога радње окривљеног, према наводима захтева, морале бити квалификоване или као кривично дело нехатно лишење живота из члана 118. КЗ или као кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 3. КЗ. Према наводима захтева, нижестепени судови су пропустили да утврде да ли у конкретном случају има места поменутиим квалификацијама у вези са чим се у захтеву даље истиче и да се разграничење између кривичног дела из члана 113. КЗ и кривичног дела из члана 121. став 3. КЗ врши тако што се у ситуацији када је смрт лица наступила као последица радње, ради о кривичном делу убиства, а у ситуацији када је смрт наступила као последица повреде, као у конкретном случају, ради о кривичном делу из члана 121. став 3. КЗ, што је становиште које је и Врховни суд Србије изнео у пресуди Кж 999/96 од 19.12.1996. године.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, по оцени Врховног касационог суда, нису основани.

Одредбом члана 113. КЗ прописано је кривично дело убиства чини онај ко другог лиши живота.

Одредбом члана 25. КЗ прописано је да је кривично дело учињено са умишљајем кад је учинилац био свестан свог дела и хтео његово извршење или када је учинилац био свестан да може учинити дело па је на то пристао.

Према чињеничном опису кривичног дела у изреци правноснажне првостепене пресуде, окривљени Милан Радо је у стању урачунљивости, другог лишио живота и то тако што је оштећеног ухватио за оковратник и увежбаним захватом одбацио са терасе ресторана преко степеница на бетонирани плато испред ресторана о који је оштећени АА ударио главом и тако задобио тешке телесне повреде опасне по живот у виду вишестеруког прелома костију крова и базе лобање са нагњечењем ткива можданог стабла и великог мозга уз оштећење по живот важних можданих центара у можданом стаблу, а које повреде су довеле до наглог престанка дисања и срчаног рада услед чега

је оштећени преминуо на лицу места, при чему је окривљени био свестан да чини забрањену радњу која представља кривично дело, свестан да може лишити живота оштећеног па је на то пристао.

У овако описаним и утврђеним радњама окривљеног Милана Рада, по налажењу Врховног касационог суда, стичу се субјективна и објективна обележја кривичног дела убиства из члана 113. КЗ, јер је окривљени свесно искористио увежбани захват којим је оштећеног одбацио преко терасе на бетон, знајући да тиме може доћи до смрти окривљеног па је на ову последицу своје радње пристао. Стога је и правилна оцена првостепеног и другостепеног суда да је кривично дело убиства из члана 113. КЗ извршено са евентуалним умишљајем, због чега се у конкретном случају не ради о кривичном делу из члана 118. КЗ јер би за постојање овог кривичног дела „привилегованог убиства“ било неопходно да је окривљени олако држао да штетна последица неће настати или да може да је спречи, а који субјективни елементи не произилазе из понашања окривљеног, док би за постојање тешке телесне повреде квалификоване смрћу оштећеног – члан 121. став 3. КЗ, било нужно да је окривљени радњу повређивања оштећеног предузео управо са умишљајем да му нанесе тешку телесну повреду, што овде није случај, а што бранилац неосновано истиче у захтеву.

Имајући у виду наведено Врховни касациони суд, насупрот наводима захтева браниоца окривљеног Милана Рада, налази да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП те су стога наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Милана Рада, адвоката Филипа Матковића, неосновани.

Из свих изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.**

**Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић